

JEZUBITA (2) *sb m*

e prawdopodobnie jasne (tak w Jezus).

pl N jezubitowie (1). ◇ G jezubit(o)w (1). ◇ [I jezubitami.]

Sł stp, Cn, Linde brak.

peior. Złośliwe przekształcenie wyrazu „jezuita” (nawiązujące do „bić”) (2) : gdyby się wszystkie różności niezliczonych mnichostw przypominać miały/ [...] od nowszych począwszy [sq] jezubitowie od Ignatá Loyolczyká/ á Dominikáni od Dominiká CzechEp 230, 295; [gdyż właśnie wedle języká nášego/ á rozładku zdrowego [Jezuici] názwaniby mogli być jezubitámi. Ponieważ wymyflámi swoimi/ obłudá swá [...]/ nie co inższego czynią/ iedno írodze nášwiétfższego lyná Bożego Iezusá Chríftulá Páná nášzego bijá CzechZwierśc 5v.]

Cf [JEZUIDRA], JEZUITA

KCh